

stort Antal Gfsbeditioner. Det mener den ærede Forslagsstiller ogsaa, idet han har henvist til de stedlige Underøvrigheder. Jeg har ikke absolut noget derimod, men det turde dog maatte føre til større Ensartethed, hvad der ikke vilde gøre nogen Forandring for Befolkningen, om man henviste til Overøvrigheden. — Hvad angaar § 5, skal jeg i min Kollega Kultusministerens Fraværelse — han har ikke kunnet være til Stede — bemærke, at han har anmodet mig om at henlede Opmærksomheden paa, hvad der vistnok ogsaa turde være rigtigt, at Meningen jo ikke kan være med denne Lov at foretage en Forandring eller Deling af Navneregistrene saaledes, at der skal være Navneregistre hos Øvrigheden. Dette kan ikke være Meningen, thi hvad er det, Øvrigheden skal gøre? Den skal prøve, om Betingelserne ere til Stede for, at vedkommende kan antage et saadant Navn, og saa give ham et Bevis, som han har at forevise paa rette Sted. Jeg mener ikke, at der overhovedet senere hen kan paahvile den paagældende Øvrighed Forpligtelse til at udstede Attester angaaende dette Punkt. Men dette burde vistnok rettest fremhæves ved en udtrykkelig Udtalelse her — saaledes som man har andre Steder — om, at vedkommende har med sit Bevis at henvende sig paa det Sted, hvor hans Fødsel er noteret, og hvor der da skal gøres den fornødne Tilførsel, som maa ansøres ved alle senere Udskrifter af hans Daabs- eller Navneangivelse. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig, og man vil altsaa se, at jeg med visse Forbehold ikke er ubillig til at gaa ind paa Tanken i det forelagte Lovforslag.

Forslagsstilleren (M. Nielsen):

Saa, jeg takker den højtærede Justitsminister for hans ret velvillige Udtalelser, selv om der var adskillige Indvendinger og en Hovedindvending, den om Straffebestemmelsen, sporede jeg Velvilje i den højtærede Ministers Udtalelser. Jeg skal gøre nogle Kontrabemærkninger til enkelte af den højtærede Ministers Udtalelser. Den højtærede Minister udtalte, at der var jo en vis Gjendomsret til Navne, og denne Gjendomsret burde inden for visse Grænser respekteres. Vi vide jo ogsaa meget vel, at naar der indgives Andragende om Navneforandring, bliver dette taget i Betragtning af Justitsministeriet, som bevilger eller benægter Andragendet, hvorledes det kunde staa sig med dette Navn i øvrigt, om der kun er ganske enkelte Familier, der bære det, eller det er et meget almindeligt Navn osv. Men der foregaar ogsaa Navneforandring paa anden Maade end

gennem Justitsministeriet, nemlig paa den Maade, jeg har antydet, ved at en eller anden Præst døber Børn med det Navn, Faderen er kaldt med, uden at han hedder det. Jeg har ladet mig fortælle, at der for nogle Aar siden blev anlagt om, at en Familie kom til at bære Navnet Bille. Men det blev nægtet af den Grund, at der kun er een bestemt Familie her i Landet, som bærer dette Navn. Der eksisterer nu i Omegnen, hvor jeg bor, ikke mindre end tre Familier, hvis Børn ere døbt Bille, saa de hedde fra den Dag, de ere blevne døbt, Bille, uanset at Justitsministeriet har nægtet Ansøgningen. Dette er sket derved, at Præsten har mistorstaet disse forskellige Cirkulærer, har rettet sig efter et af disse mange Cirkulærer og ikke kunnet rette sig efter dem alle sammen. Naar jeg har udtalt, at det har været Regeringens Bestræbelse at lægge Hindringer i Vejen for Antagelse af Stavnavn, maa det jo ikke forstås ganske saaledes, men det maa forstås paa den Maade, at Sagen som Følge af de meget modsigende og fra hinanden meget afvigende Resolutioner, der ere fremkomne fra Rancelliet og Ministeriet, er bleven aldeles forvasket, og at man derved er kommen ind i det Virvar, hvori man nu er. Paa et Punkt har man — og det er jo særlig Rancelliet — handlet absolut uheldigt, nemlig derved, at man har fredet om disse Navne paa „-sen“. I gamle Dage var der Mening i, at Peder Hansens Søn kom til at hedde Hans Pedersen, for han var virkelig Hans, Peders Søn. Men saa at lade disse Navne paa -sen blive Stavnavn var uheldigt, og i et Cirkulære — jeg tror af 22de Oktober 1829 — blev det sagt, at nu skulde Datteren ogsaa være — Søn, hun maatte ikke hedde Karen Hansdatter, men Karen Hansen. Dette har herovre paa Sjælland i alt Fald den ældre Generation, aldrig kunnet saa ind i Hovedet, at Karen og Maren skulde være — Søn, det havde altid været — Datter, og det havde det dog været, saa længe Verden havde staaet. Paa dette Punkt have de overordnede Autoriteter handlet meget uheldigt og bragt denne Forvirring ind, og ere mange Gange komne til at modsig sig selv. De sige i det ene Øjeblik: I maa døbe de yngre Børn med Stammenavn, hvis de ældre have det, men saa sige de i næste Øjeblik: Børn maa kun døbes med Faderens Døbenavn, selv om de ældre Børn have Stammenavn; saa staar man virkelig saadan i det, at man hverken ved ud eller ind. Den højtærede Minister spurgte, hvad der saa laa paa den anden Side af 1898, men besvarede det i samme Øjeblik saaledes, at der ligger den Tilstand,